

Arrest

nr. 72 479 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEERNAERT, die *loco* advocaat D. STOCKMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.03.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

B., H.(...) (R.R.: (...)) nationaliteit; Armenië (Rep.) geboren te Jerevan op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 23 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn Identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet»

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van B., H.(...) uitgereikt op 15.05.1999 en geldig tot 15.05.2009. Dit document kan niet aanvaard worden als bewijs van actuele en correcte identiteit aangezien het paspoort op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. Uit §2 van voornoemd Artikel 9ter volgt immers dat de gegevens, vereist door §2, eerste lid, 1 °, inclusief dus nationaliteit, "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn: een niet actuele nationaliteit kan bezwaarlijk als dergelijk constitutief element worden gezien. Uit de integrale lectuur van dit §2 dient te worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Ten overvloede is de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen ingediend onder Artikel 9ter moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (Arrest 10.481 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 april 2008).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten, Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid- Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 08.03.2011) en ter kennis gebracht op 09.03.2011, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Schending van art. 9ter - §3 2° van de Vreemdelingenwet zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen,

De bestreden beslissing oordeelt dat het verzoek onontvankelijk zou zijn, omdat verzoeker zijn nationaliteit niet zou bewijzen. Concreet stelt de bestreden beslissing dat een Armeens paspoort wordt voorgelegd dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet langer geldig was (want tot 15 mei 2009).

Ten onrechte evenwel. Vooreerst is het bewuste document niet van die aard dat getwijfeld kan worden over de identiteit van verzoeker (dat het verstreken is doet niets af aan die vaststelling) .

Er is echter meer. Verzoeker legt immers ook zijn Belgische papieren voor, van veel recentere datum (stuk 1). Er bestaat geen enkele twijfel over zijn nationaliteit (hetgeen in vroegere procedure overigens ook nooit gebeurd is).

Verzoeker bewijst zijn identiteit dus wel degelijk. Het verzoek is ontvankelijk. De eerste beslissing kwam niet tot een beoordeling ten gronde.

Verzoeker herneemt op dit punt zijn motivering. Verzoeker lijdt door de hiervoor beschreven gebeurtenissen aan het post traumatisch stress syndroom (PTSD), zoals vastgesteld door psychiater P. S.(...) (stuk 2). Volgens dokter S.(...) is dit te genezen, doch bij degelijke opvolging. Bovendien is mantelzorg aangewezen. De vriendin van verzoeker (net bevallen) verblijft ook in België en haar aanwezigheid is dus aangewezen om zijn aandoening te verhelpen.

In Armenië kan verzoeker niet, of minstens niet voldoende, geholpen worden. Immers, in Armenië is psychische hulp nauwelijks ontwikkeld (stuk 3). Dit is historisch te verklaren, nu daarop een zwaar stigma rust vermits dit volk historisch vele lijdenswegen gekend hebben. Men hanteert op dat punt een struisvogelpolitiek, wat natuurlijk nefast is voor de genezing van verzoeker.

Een terugkeer naar Armenië verzwakte de toestand van verzoeker dus ernstig. In België zijn alle mogelijkheden er om zijn ziekte te genezen, met de begeleidende gunstige omstandigheden (aanwezigheid vriendin en baby).

Hiermee rekening houdende, dient verzoeker dan ook gemachtigd te worden tot een verblijf in België, dat hoogstens beperkt is tot de duur van zijn ziekte.

Voor de goede orde merkt verzoeker op dat hij in de periode dat hij in België verblijft perfect geïntegreerd is en geslaagd is in zijn inburgeringscursus (stuk 4)."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij middels citering van artikel 9ter, §§ 2 en 3 van de vreemdelingenwet en onder verwijzing naar de voorbereidende werkzaamheden betreffende het nieuwe artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht heeft geoordeeld dat verzoeker door enkel een vervallen paspoort voor te leggen zijn actuele nationaliteit, dat een *"constitutief element van de identiteit"* uitmaakt, niet heeft aangetoond. Verwerende partij geeft aldus aan dat een niet-actuele nationaliteit bezwaarlijk kan worden gezien als *"constitutief element van de identiteit"* en merkt tevens op dat in de aanvraag evenmin enig ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoonst. Daarbij merkt verwerende partij nog op dat een attest van immatriculatie evenmin kan worden beschouwd als een identiteitsbewijs, noch als een nationaliteitsbewijs. Verwerende partij concludeert dienvolgens dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk dient te worden verklaard. Verwerende partij verwijst tenslotte naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), is van oordeel dat de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan worden aanvaard en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen onzorgvuldig gedrag kan worden verweten.

2.3. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat hij zijn identiteit niet kan aantonen op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet omdat zijn paspoort is vervallen. Bijgevolg voert hij de schending van de materiële motiveringsverplichting aan in het licht van de voormelde bepaling.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Artikel 9ter, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.5. In casu heeft verzoeker aan de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 maart 2011 zijn Armeens paspoort toegevoegd, dat tot en met 15 mei 2009 geldig was. Verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoeker niet aantoon.

2.6. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoeker met een vervallen Armeens paspoort nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de vreemdelingenwet.

2.7. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Op grond van het gestelde in artikel 9ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet dat stelt dat het “bewijselement” onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief beantwoord te worden.

2.7.2. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof 193/2009 van 29 november 2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de in punt 3.5. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, sook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.7.3. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.8. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen.

2.8.1. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft.

2.8.2. Een vervallen paspoort kan het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een paspoort van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.8.3. *In casu* legde verzoker, zoals reeds gesteld, een Armeens paspoort voor waarvan de geldigheidsduur verstreken is. Voor wat betreft de Armeense nationaliteit die op dit paspoort vermeld wordt en waarop verzoeker zich beriep in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de nota van de verwerende partij blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers actuele bezit van deze Armeense nationaliteit. Nergens blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 1° van de vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2°, van de vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

2.8.4. De stelling van de verwerende partij in haar nota “*In casu bewijst het vervallen paspoort niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat de nationaliteit betreft.*”, zonder dat zij daarbij enige tegenindicatie aanbrengt wat verzoekers vermeende nationaliteit betreft, wordt tegengesproken door het Grondwettelijk Hof dat in het voormelde arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009 heeft geoordeeld dat een paspoort uiteraard het bewijs van identiteit

en nationaliteit, zoals geëist in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie om medische redenen, kan vormen, ook als het inmiddels vervallen is.

2.8.5. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij nog naar een niet nader geïdentificeerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien het feit dat uit de nota niet kan worden afgeleid om welk arrest het gaat en de feitelijke gegevens van de zaak niet worden uiteengezet en mede gelet op hetgeen hierboven werd gesteld omtrent de noodzaak van het voorhanden zijn van indicaties die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij niet meer over de door haar voorgehouden nationaliteit zou beschikken, kan niet worden vastgesteld of het om een vergelijkbare zaak gaat. Nog daargelaten de vaststelling dat dit arrest geen precedentswaarde heeft, kan het om de voorgaande reden niet dienstig worden ingeroepen.

2.9. Door de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in de besproken mate gegrond is.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 9 mei 2011 waarbij aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS